



Arrest

nr. 274 487 van 22 juni 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. QUESTIAUX
Sint-Quentinstraat 3
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 10 juni 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 mei 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 juni 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 juni 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat M. QUESTIAUX en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 4 april 2022 een verzoek om internationale bescherming in. Zij wordt gehoord in het gesloten centrum te Holsbeek door een medewerker van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 3 mei 2022.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 30 mei 2022 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Eritrese nationaliteit te bezitten en te behoren tot de Tigrinya etnie. U bent geboren op (...) 1998 te Asseb, Eritrea. U hangt het pinkstergeloof aan, net zoals uw vader en tante. Uw moeder was ook pinkstergelovige, ze stierf door complicaties bij uw geboorte.

In 2002 werd uw vader gearresteerd omwille van zijn geloof en ook uw tante werd om die reden een keer gearresteerd. Datzelfde jaar besloot uw tante om samen met u naar Ethiopië te verhuizen. Jullie gingen wonen in Debrezeit, bij W. M., een Ethiopische man die ook pinkstergelovig is. In 2006 werd uw tante een aantal maanden opgesloten omdat ze Eritrese is. Ze kon ontsnappen en is vervolgens zonder u mee te nemen gevlucht naar Soedan. U bleef bij W. en zijn familie wonen.

U bent tot de zevende graad naar school gegaan. U was toen genoodzaakt te stoppen omdat u niet over een Ethiopische identiteitskaart beschikte en daarom het examen niet mocht afleggen om naar de achtste graad te gaan. In 2017 werd u beschuldigd van het veroorzaken van onrusten en werd u gedurende zeven maanden vastgehouden in het politiebureau van Debrezeit. U kwam vrij op borg. Telkens wanneer er onrusten waren in Ethiopië, werden Eritreeërs ervan beschuldigd ervoor verantwoordelijk te zijn. U besloot Ethiopië te verlaten omdat de Ethiopische overheid Eritreeërs arresteert en ze terugstuurt naar Eritrea. U vreest door Ethiopië gerepatriëerd te worden naar Eritrea. U kan bovendien niet terugkeren naar Eritrea omdat u het land illegaal hebt verlaten op vierjarige leeftijd, u naar het leger zou moeten gaan en als pinkstergelovige niet op een vrije manier uw geloof kan beleven.

U verliet Ethiopië in juni 2019 en reisde met het vliegtuig met een vals Ethiopisch paspoort via Dubai naar Roemenië waar u anderhalf jaar verbleef. Vervolgens reisde u verder via Italië en Frankrijk naar België waar u aankwam in juni 2021. U trachtte de oversteek te maken naar het Verenigd Koninkrijk maar werd twee keer tegengehouden en gecontroleerd (op 9 augustus 2021 en 8 oktober 2021). U werd ten slotte op 24 maart 2022 een derde keer tegengehouden en werd daarbij opgepakt. U diende vervolgens op 4 april 2022 een verzoek om internationale bescherming in. U legde geen documenten neer ter staving van uw verzoek.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen identificeren.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 voor versnelde procedures van de Vreemdelingenwet.

Het feit dat u slechts een verzoek hebt ingediend om de uitvoering van een eerdere of op handen zijnde beslissing die tot uw terughouding of verwijdering zou leiden, uit te stellen of te verijdelen, rechtvaardigde immers dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een 'gegronde vrees voor vervolging', zoals bedoeld in de Conventie van Genève, of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade', zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, niet aannemelijk heeft gemaakt en dit omwille van de volgende redenen.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u uw asielpprocedure in Roemenië niet opvolgde en uw verzoek tot internationale bescherming in België laattijdig werd ingediend. U verklaarde Ethiopië te hebben verlaten in juni 2019 en via Dubai naar Roemenië te zijn gereisd (Verklaringen Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), rubriek 32). Volgens de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (Eurodac Search Result) werd er op 8 april 2021 in Roemenië in uw hoofdte een verzoek om internationale bescherming geregistreerd. U verklaarde echter zowel in de Verklaringen DVZ als op het persoonlijke onderhoud geen verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend in Roemenië, maar dat slechts uw vingerafdrukken werden genomen. Nochtans blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (Eurodac Search Result), dat u weldegelijk een verzoek om internationale bescherming hebt ingediend in Roemenië.

In België kwam u aan in juni 2021. Echter, u diende slechts een verzoek tot internationale bescherming in op 4 april 2022 (zie administratief dossier). Wanneer u door de protection officer gevraagd werd waarom u in België zo lang hebt gewacht vooraleer u een verzoek om internationale bescherming indiende, verklaarde u het volgende: Ja de reden dat ik geen asiel vroeg, ik probeerde de grens naar VK over te steken maar ik slaagde er niet in en ook ik kreeg info van sommige mensen dat asiel zoeken in BE heel moeilijk is. Ze zouden me geen status geven, ik zou geweigerd worden. (...) Buiten dat ik foute info kreeg, was mijn doel om de grens over te steken, ik heb mijn vriendje daar. (npo p. 3, 4) Het feit dat u de asielpprocedure in Roemenië niet opvolgde, daarbij zelfs ontkent dat u er een verzoek om internationale bescherming indiende, en vervolgens in België ruim tien maanden na uw aankomst een verzoek tot internationale bescherming indiende, relativeert danig uw vrees voor vervolging. Immers kan van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze worden verwacht dat hij meteen na aankomst in

een veilig land op zoek gaat naar internationale bescherming, en ernstige inspanning onderneemt om deze te bekomen. Uit uw handelswijze blijkt aldus geen dwingende nood aan bescherming.

Voorts moet worden opgemerkt dat op een verzoeker de verplichting rust om van bij aanvang van zijn procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asiolverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (notities persoonlijk onderhoud (npo), p. 2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Zo moet worden vastgesteld dat u er niet in slaagt uw Eritrese nationaliteit of herkomst aannemelijk te maken. Ten eerste zijn uw verklaringen met betrekking tot uw moedertaal niet geloofwaardig, hetgeen zowel uw verblijf tot uw vier jaar in Asseb als uw nationaliteit in twijfel trekt. De vraag kan gesteld worden hoe het komt dat u geen (of zeer weinig) Tigrinya beheerst en als moedertaal Amhaars heeft, terwijl u aangeeft dat uw ouders, tante en uzelf van Tigrinya afkomst zijn en zij als moedertaal Tigrinya hadden. Toch was de voertaal bij u thuis Amhaars en sprak u daarom sinds uw vier jaar, het moment dat u begon te spreken, Amhaars. Gevraagd waarom uw vader en tante thuis Amhaars spraken terwijl ze Tigrinya sprekers zijn, zei u dat ze misschien buitenshuis wel Tigrinya spraken en dat u zich niet meer kan herinneren of ze misschien toch thuis ook Tigrinya spraken. (npo p. 13) Opnieuw gevraagd waarom ze dat zouden doen, haalde u aan dat er in Asseb door iedereen in het Amhaars gecommuniceerd werd. (npo p. 14) Uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie (Algemeen Ambtsbericht Eritrea van april 2013) blijkt evenwel dat "er in Eritrea geen substantiële samenhangende groep meer bestaat van sprekers die het Amhaars als eerste taal gebruikt". Uw uitleg over hoe uw vader en tante het Amhaars dan wel beheersten, is weinig overtuigend. U haalde aan dat uw familie afkomstig is van Mendeferra en dat uw vader, moeder en tante later naar Asseb verhuisd waren. (npo p. 11) Ze waren daar opgegroeid en daarom zou het gemakkelijker zijn voor hen om in het Amhaars te praten. Met opgroeien bedoelde u echter dat ze pas naar Asseb verhuisd zijn toen ze gingen studeren, u kon niet zeggen hoe oud ze te toen waren. (npo p. 14) Zelf al zou Amhaars de voertaal zijn van Asseb, wat geenszins het geval is, kan niet ingezien worden waarom uw vader en tante, hoewel ze in het Tigrinya opgroeiden en pas naar Asseb verhuisden toen ze gingen studeren, met u thuis in het Amhaars zouden communiceren. Uw kan zodoende geen afdoende verklaring bieden voor uw gebrek aan kennis van het Tigrinya. Het feit dat u amper Tigrinya beheerst en beweert thuis Amhaars te hebben gehoord, zet uw beweerde afkomst uit Asseb en Eritrese nationaliteit op losse schroeven.

Ten tweede brengt u geen enkel document naar voor dat erop zou kunnen wijzen dat u of uw tante inderdaad de Eritrese nationaliteit bezit. U verklaarde de Eritrese nationaliteit te hebben en geboren te zijn in Asseb, maar u kon echter geen documenten tonen om uw Eritrese nationaliteit te staven zoals bijvoorbeeld een geboorteakte. Uw tante zou weliswaar een Eritrese identiteitskaart gehad hebben, maar die heeft u nooit gezien. (npo p. 4) Dit doet verder twijfelen aan uw beweerde nationaliteit.

Ten derde legde u weinig doorleefde verklaringen af over uw leven in Ethiopië als Eritrese zonder verblijfsdocumenten. U bleek geen enkele moeite te hebben gedaan om uw verblijf als Eritrees vluchteling in Ethiopië te legaliseren of kennis te hebben van de mogelijkheden. Voor iemand die sinds de leeftijd van vier jaar haar hele leven in Ethiopië heeft gewoond, is het niet alleen weinig overtuigend dat u nooit enige vorm van identiteitskaart of verblijfskaart zou hebben gehad, het is daarenboven ronduit verbazend dat u nooit enige poging zou hebben ondernomen documenten te bekomen ter regularisatie van uw verblijf of om u zelfs maar enigszins te informeren over de mogelijkheden hiertoe. Zo verklaarde u nooit enige Eritrese identiteitsdocumenten te hebben gehad, noch enige Ethiopische documenten. (npo p. 4) Gevraagd wat de mogelijkheden zijn voor Eritreeërs die in Ethiopië wonen, gaf u initieel aan dat ze enkel illegaal kunnen leven en dat ze geen documenten hebben. (npo p. 17) U gevraagd of u ooit stappen hebt ondernomen om zich als Eritrese vluchteling te laten registreren, antwoordde u ontkennend. U was niet op de hoogte van de mogelijkheden, had er geen diepe kennis over en wist niet waar Eritreeërs asiel aanvragen. U vond het niet belangrijk of nuttig om geregistreerd te zijn of een identiteitskaart te hebben en u heeft hier nooit over nagedacht. (npo p. 18) Uit uw vage en onsamenhangende verklaringen blijkt allerm minst dat u op de hoogte bent van de bestaande procedures om als Eritreeër in Ethiopië een verblijfsvergunning te bekomen, noch lijkt u op de hoogte van de mogelijkheden daartoe. Dit is echter opmerkelijk, aangezien u in Ethiopië steeds samenwoonde met een Ethiopische familie die u hierbij zou kunnen bijstaan, zeker wanneer u niet werd toegelaten om naar de achtste graad over te gaan omdat u niet over de nodige documenten beschikte en gezien W. er klaarblijkelijk wel in was geslaagd om met de directeur te regelen dat u zonder verblijfsdocumenten tot het zevende jaar naar school kon gaan. (npo p. 20) Daarenboven verklaarde u dat er bij u in de buurt veel andere Eritreeërs woonden en gaf u aan dat

uw tante contact had met hen. (np0 p. 5, 6, 16) In dat opzicht is het bevreemdend dat jullie niet op de hoogte zouden zijn geweest van de mogelijkheden voor Eritrese vluchtelingen en uw tante evenmin over Ethiopische documenten beschikte. (np0 p. 4)

Hoewel het niet ontkend wordt dat er bepaalde obstakels kunnen zijn voor personen, in het bijzonder ongeschoolde personen, om documenten te bekomen, zoals bijvoorbeeld sommige ambtenaren die smeergeld vragen, blijkt uit de beschikbare landeninformatie wel degelijk dat het mogelijk is voor Eritreeërs om verblijfsdocumenten te bekomen. Zo blijkt immers dat in 2003 en 2004 – en dus kort na uw beweerde aankomst in Ethiopië – de Ethiopische autoriteiten nieuwe regels uitvaardigden over de nationaliteitswetgeving en over het statuut van burgers van Eritrese origine in Ethiopië, waarin werd bepaald dat inwoners van Ethiopië met de Eritrese nationaliteit, een permanente verblijfsvergunning kunnen krijgen. Daarnaast hebben ze ook het recht om te werken, mogen ze eigendommen bezitten, en kunnen ze gebruik maken van de sociale diensten. Verder blijkt dat het wettelijke statuut van Eritreeërs in Ethiopië beter is dan dat van andere buitenlanders, en dat Eritrese vluchtelingen er beter behandeld zouden worden dan vluchtelingen uit andere landen. Om verblijfsdocumenten te bekomen, moeten ze zich net als alle andere buitenlanders laten registreren bij de autoriteiten. Voor 1998, konden Eritrese burgers een identiteitskaart aanvragen bij de lokale kebele (nu woreda). Hierna konden ze voor Ethiopische documenten terecht bij de Immigratie autoriteiten. Een speciaal comité bij het Immigratie bureau is bevoegd om de verblijfsvergunningen af te leveren (zie blauwe map administratief dossier – COI Focus: Situatie van Eritreeërs in Ethiopië; COI Report – Ethiopia: Documents and citizenship) Deze informatie indachtig, valt het dan ook niet te begrijpen hoe het mogelijk zou zijn dat u als Eritrese in Ethiopië, die gedurende zeventien jaren in Debrezeit heeft gewoond, nooit beschikt zou hebben over enig verblijfsdocument, noch enige poging zou ondernomen hebben hiertoe. Gewezen op deze informatie, antwoordde u louter dat dit misschien na de regeringswissel was in 2019, maar niet ervoor. (np0 p. 27) Dit klopt echter niet.

Wat betreft uw dagdagelijkse leven als Eritreeër met illegaal verblijf in Ethiopië moet er op worden gewezen dat u geen doorleefde verklaringen aflegde en zichzelf bij wijlen tegensprak. Zo gaf u aan dat u en uw tante zich verborgen in Ethiopië en jullie zich niet toonden aan de Ethiopiërs omdat er problemen waren tussen Ethiopiërs en Eritreeërs. (np0 p. 4) U zei dat als je naar buiten gaat, de Eritreeërs gedwongen werden om het land te verlaten of werden gearresteerd. (np0 p. 12) Deze bewering is op zich reeds twijfelachtig daar bronnen unaniem zijn dat er geen gedwongen deportaties van Ethiopië naar Eritrea meer plaatsvonden na 2002. Anderzijds zei u ook dat in uw dorp iedereen van elkaar weet tot welke etnische groep of land je behoort en dat iedereen informatie deelt met elkaar. (np0 p. 16) U gaf ook aan dat u zelf eigenlijk geen verborgen leven leidde, u had als kind nooit problemen en u kon gewoon naar school gaan. Het was uw tante die niet naar buiten kon gaan, niet kon werken om niet geïdentificeerd te worden als Eritreeër. (np0 p. 17) Uw verklaringen zijn weinig overtuigend. Enerzijds beweerde u initieel een geïsoleerd leven te leiden, anderzijds gaf u toe geen problemen te hebben gekend als kind en naar school te gaan. Uw tante zou amper buiten komen, maar ze zou wel contact hebben met Eritreeërs in de buurt en hen bezoeken en daarenboven wist iedereen in de buurt wie van waar afkomstig is. (np0 p. 16) Uw frappante onwetendheid betreffende de mogelijkheid om als Eritreeër volledig legaal in Ethiopië te verblijven, en uw passieve houding en complete desinteresse in het proberen bekomen van verblijfsdocumenten en het gebrek aan doorleefde verklaringen over uw leven als illegale Eritrese, doen ernstig en fundamenteel afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaring de Eritrese nationaliteit te hebben en gedurende 17 jaren als Eritreeër in Ethiopië te hebben verbleven.

Dit staat daarenboven in sterk contrast met dingen die u wél wist. Doorheen het persoonlijk onderhoud bleek dat u over een bepaalde kennis over Eritrea beschikt. Zo kon u Asseb zonder moeite plaatsen in het zuidelijke rode zee gebied. U noemde ook de noordelijke rode zee gebied. (np0 p. 6) Gevraagd of de regio zuidelijke zee gebied nog in kleinere regio's onderverdeeld kan worden, waarmee subzoba's bedoeld wordt, antwoordde u dat er drie buurten zijn in Asseb. (np0 p. 7) Even later kon u ze alle drie noemen: campo Soedan, Asseb Kebir en Asseb Sekir. (np0 p. 7, 8) U wist dat een zoba een regio is en dat er zes in totaal zijn in Eritrea. U kon er vijf opnoemen, u hoorde van de zes zoba's van uw tante. U plaatste Gash Barka evenwel foutief naast het zuidelijke rode zeegebied, uw tante zou u gezegd hebben dat ze naast elkaar liggen. (np0 p. 7) U had kennis van de Eritrese keuken en kon iets vertellen over de onafhankelijkheidstrijd. U noemde een aantal feestdagen en wanneer deze gevierd worden (np0 p. 14, 15) U wist dat Asmara de hoofdstad van Eritrea is en dat Aferwerki de president is. (np0 p. 17, 21) U noemde Idris en Weldeab Waldemare die streken voor de onafhankelijkheid. (np0 p. 21) U weet dat nakfa de nationale munteenheid is en noemde zeven van de etnische groepen, u wist dat het er negen zijn in totaal. (np0 p. 22) U gaf aan dat u uw tante als kind vragen stelde over Eritrea en ze vertelde u over de geschiedenis, cultuur, traditionele keuken en over dansen. Al deze dingen bespraken jullie toen jullie nog samen woonden, dus tot uw acht jaar. (np0 p. 7)

Er kunnen vragen gesteld worden bij hoe u deze kennis vergaarde. U woonde tot 2006 samen met uw tante, u was toen acht jaar. Het is opvallend dat u van zo een jonge leeftijd bepaalde details zou onthouden

en dat uw tante u dingen zou vertellen over de onafhankelijkheidsstrijd, details zou geven over zoba's of over drie wijken in Asseb en de negen etnische groepen. Dit betreffen in te studeren algemene feiten en weetjes over Eritrea, maar ze hebben verder geen betrekking op u persoonlijk of uw persoonlijke band met Eritrea. In die context is het overigens opvallend dat u niets meer hoorde van uw vader en dat uw tante er ook niet in geslaagd zou zijn om via familieleden nog iets van hem te weten te komen. (np0 p. 11) Nadat uw tante Ethiopië verliet in 2006, had u nooit meer de kans om dingen te weten te komen over Eritrea. U had geen toegang tot internet om dingen op te zoeken en ook via Eritreeërs in de buurt hoorde u niets. (np0 p. 21) U heeft wel nog bepaalde dingen gehoord van Eritreeërs in België en u deed opzoekingswerk over Eritrea in Roemenië. (np0 p. 13, 18, 22) U slaagde er zodoende in om op het persoonlijk onderhoud best wel wat details te geven over uw beweerde land van herkomst. Het kan dan ook verbazen dat u naast die kennis over Eritrea en ondanks uw opzoekingswerk en contact met andere Eritreeërs, amper iets wist over hoe Eritrese vluchtelingen leven en wonen in Ethiopië, welke mogelijkheden er zijn om zich te registreren e.d. Er kan van u verwacht worden dat u zeer doorleefd en uitgebreid zou kunnen vertellen over het leven van Eritreeërs in Ethiopië aangezien u er zelf zo gedurende zeventien jaar hebt gewoond en het dus gaat over uw eigen leefwereld en ervaringen. Dat u daar in gebreke bleef, weegt niet op tegen de kennis die u wel had over Eritrea.

Volledigheidshalve kan wat betreft uw bewering pinkstergelovige te zijn nog opgemerkt worden dat het al dan niet behoren tot deze geloofsgemeenschap uw beweerde nationaliteit noch kan bevestigen, noch weerleggen. De pinksterbeweging komt in verschillende landen voor en is niet beperkt tot Eritrea en Ethiopië. In het midden gelaten of u effectief pinkstergelovige bent, verandert dit gegeven niets aan de reeds gedane vaststellingen over uw beweerde herkomst.

U hebt geen enkel document neergelegd ter staving van uw identiteit, nationaliteit of vluchtrelaas. Uw verklaringen omtrent uw profiel als Eritreeër die gedurende zeventien jaar illegaal in Ethiopië verbleef, zijn echter ongeloofwaardig. Ze kunnen zodoende niet beschouwd worden als een afdoende reden voor het niet neerleggen van enig document dat uw identiteit en nationaliteit zou kunnen aantonen. Bijgevolg kan vermoed worden dat u essentiële documenten achterhoudt voor het CGVS teneinde uw werkelijke nationaliteit en/of werkelijke verblijfssituatie in Ethiopië te verbergen.

Op het einde van het persoonlijk onderhoud werd u expliciet gewezen op de twijfel wat betreft uw Eritrese nationaliteit en werd het belang benadrukt dat u de waarheid vertelt over uw herkomst en nationaliteit, omdat u anders uw nood aan bescherming niet aannemelijk maakt. U bevestigde echter dat u Eritrese bent. (np0 po. 27)

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit Eritrea of als Eritrees vluchteling in Ethiopië te hebben gewoond. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde Eritrese nationaliteit kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over uw nationaliteit en verblijfssituatie in Ethiopië, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over onder welke omstandigheden, en om welke redenen u werkelijk Ethiopië verlaten heeft. Het belang duidelijkheid te verschaffen over nationaliteit kan niet genoeg benadrukt worden. Door bewust de ware toedracht aangaande uw werkelijke nationaliteit en werkelijke verblijfssituatie in Ethiopië, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u daadwerkelijk nood heeft aan internationale bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel- en Migratiebeleid op het feit dat u niet mag worden teruggeleid naar Eritrea, het door u genoemd land van nationaliteit, vermits u niet over de Eritrese nationaliteit beschikt."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

Verzoekster voert, gespreid over twee middelen, de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, § 5, 48/7, 48/8, 48/9 en 62, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoekster geeft aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing en tracht deze te weerleggen. In een eerste onderdeel van haar eerste middel gaat zij in op de motieven aangaande de asielprocedure in Roemenië en het laattijdig verzoek in België; in een tweede onderdeel bekritiseert ze de vaststellingen inzake de ongeloofwaardigheid van haar nationaliteit en herkomst; in een derde onderdeel gaat zij verder in op haar kennis over Eritrea; in een vierde onderdeel benadrukt ze haar (pinkster)geloof; in een vijfde onderdeel tracht ze verklaren waarom ze geen enkel document heeft neergelegd aangaande haar identiteit en in een zesde onderdeel wijst ze op haar kwetsbaarheid gelet op haar psychologische opvolging en astma.

Verzoekster besluit in haar eerste middel als volgt:

“Verzoekster heeft de Eritrese nationaliteit. Zij verliet Eritrea op zeer jonge leeftijd, werd niet opgevoed in een Eritrese omgeving en zette haar schoolopleiding in Ahmaars. Zij heeft geen stap ondernemen om identiteitskaart te hebben in Ethiopia want het was niet noodzakelijk en wil vermijden vervolgd te worden omwille van haar nationaliteit.

Zij kan veel informatie geven over Eritrea en haar religie was niet in twijfel getrokken. Het bevestigt de reden van de vlucht van haar tante van Eritrea. Bovendien werd de verzoekster ook in gevangenis gezet omwille van haar nationaliteit.

Gelet op haar nationaliteit en het beleid van Eritrea ten aanzien van haar burgers, alsmede op het feit dat zij haar land illegaal heeft verlaten, moet internationale bescherming worden verleend aan verzoekster, die in geval van terugkeer zal worden vervolgd.”

In een tweede middel met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus wordt verzoeksters Tigrinya etnie benadrukt en wordt, met verwijzing naar een UNHCR-rapport van maart 2022, benadrukt dat de situatie in Ethiopië voor mensen die behoren tot de Tigrinya etnie zeer problematisch is en ze vervolgd worden door de overheid.

2.2. Stukken

Ter staving van haar verzoekschrift voegt verzoekster volgende stukken toe:

- Rapport “UNHCR Position on Returns to Ethiopia” van maart 2022;
- Attest van opvolging “Psychologisch rapport” van 8 juni 2022;
- Medisch attest.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekster daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen

op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoek(st)er om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoekster om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van haar verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Zij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoekster aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoekster samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekster afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoek(st)ers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoekster bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan niet worden aangenomen.

In zoverre verzoekster de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, wijst de Raad erop dat deze inhoudt dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3.4. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Verzoekster, die stelt van Eritrese afkomst te zijn, stelt bij terugkeer naar Eritrea vervolging te vrezen als pinkstergelovige waarbij ze erop wijst dat haar vader en tante werden gearresteerd omdat ze pinkstergelovigen zijn.

Verzoekster die volgens haar verklaringen sinds 2002 in Ethiopië heeft verbleven stelt bij terugkeer naar Ethiopië een repatriëring naar Eritrea te vrezen alsook problemen wegens haar Eritrese afkomst.

De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen van partijen ter terechtzitting, in navolging van de commissaris-generaal, tot de vaststelling dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit Eritrea of als Eritrese vluchteling in Ethiopië te hebben gewoond.

Verzoekster slaagt er in voorliggend verzoekschrift niet in om de motieven van de bestreden beslissing, die pertinent en draagkrachtig, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten dat verzoekster haar nationaliteit en afkomst niet aannemelijk maakt, te verklaren of te weerleggen.

2.3.4.2. Uit de artikelen 48/3, § 1 en 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet volgt dat de nood aan bescherming, geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekster of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoekster de bescherming van dit land niet kan inroepen of indien zij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen.

Gelet op artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, mag de commissaris-generaal verlangen dat verzoekster verklaringen en documentatie ter staving van haar nationaliteit(en), identiteit, inclusief haar geboorteplaats en “land(en) en plaats(en) van eerder verblijf” voorlegt.

In de bestreden beslissing wordt terecht aangegeven dat op een verzoek(st)er de verplichting rust om van bij aanvang van zijn/haar procedure de volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn/haar verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan hem/haar is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoekster dat zij correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot haar identiteit, nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere verzoeken om internationale bescherming, reisroutes en reisdocumenten. De commissaris-generaal meent dat niettegenstaande verzoekster bij de aanvang van haar persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op haar schouders rust (persoonlijk onderhoud, p. 2), uit het geheel van de door haar afgelegde verklaringen blijkt dat zij niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Samen met de commissaris-generaal moet vastgesteld worden dat verzoekster er niet in slaagt haar Eritrese nationaliteit of herkomst aannemelijk te maken.

De Raad wijst er vooreerst op dat verzoekster - die verklaart in 1998 te zijn geboren in Asseb te Eritrea en aangeeft dat zowel zij als haar ouders de Eritrese nationaliteit hebben alsook haar tante die haar vanaf 2002 tot 2006 opvoedde - geen enkel document naar voor brengt dat erop zou kunnen wijzen dat zij de Eritrese nationaliteit bezit. In de bestreden beslissing wordt met reden vastgesteld dat verzoekster geen documenten kan tonen om deze Eritrese nationaliteit te staven zoals bijvoorbeeld een geboorteakte of via documenten van haar tante die weliswaar een Eritrese identiteitskaart gehad zou hebben, maar die zij nooit heeft gezien (persoonlijk onderhoud, p. 4) hetgeen doet twijfelen aan haar beweerde nationaliteit.

De Raad beklemtont dat verzoekster geen enkel stuk voorlegt ter staving van haar identiteit of Eritrese nationaliteit of die van haar ouders of tante, noch van haar jarenlange verblijf in Ethiopië. Het bewijs van identiteit is nochtans een essentieel element in iedere procedure en verzoekster moet in dit verband alle stukken waarover zij beschikt of kan beschikken, voorleggen. Het ontbreken van ieder begin van bewijs omtrent de identiteit houdt dan ook een negatieve indicatie in met betrekking tot het vluchtrelaas en de wil tot medewerking. Verzoekster beperkt zich ertoe te stellen dat zij geen documenten kan verkrijgen en ook geen contact meer heeft met haar tante, doch toont geenszins aan enigszins pogingen te hebben ondernomen om documenten te verkrijgen eventueel via haar tante of overige familieleden zoals haar nonkel langs moederszijde, een tante langs vaderszijde en ook beide grootouders die volgens haar verklaringen in Eritrea wonen (persoonlijk onderhoud, p. 11).

Voor zover een kandidaat-vluchteling bij de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming bij de asieladministraties geen originele identiteitsdocumenten neerlegt, moet zijn voorgehouden identiteit en nationaliteit op overtuigende wijze blijken uit zijn verklaringen.

Verzoekster brengt echter geen geloofwaardige elementen aan die erop wijzen dat zij de Eritrese nationaliteit heeft en/of als Eritrese vluchteling in Ethiopië heeft gewoond.

Zo merkt de Raad samen met de commissaris-generaal op dat verzoeksters verklaringen met betrekking tot haar moedertaal niet geloofwaardig zijn, wat doet twijfelen aan zowel haar verblijf tot haar vier jaar in Asseb als haar Eritrese nationaliteit. Hieromtrent wordt met reden het volgende overwogen in de bestreden beslissing:

“De vraag kan gesteld worden hoe het komt dat u geen (of zeer weinig) Tigrinya beheerst en als moedertaal Amhaars heeft, terwijl u aangeeft dat uw ouders, tante en uzelf van Tigrinya afkomst zijn en zij als moedertaal Tigrinya hadden. Toch was de voertaal bij u thuis Amhaars en sprak u daarom sinds uw vier jaar, het moment dat u begon te spreken, Amhaars. Gevraagd waarom uw vader en tante thuis Amhaars spraken terwijl ze Tigrinya sprekers zijn, zei u dat ze misschien buitenshuis wel Tigrinya spraken en dat u zich niet meer kan herinneren of ze misschien toch thuis ook Tigrinya spraken. (np0 p. 13) Opnieuw gevraagd waarom ze dat zouden doen, haalde u aan dat er in Asseb door iedereen in het Amhaars gecommuniceerd werd. (np0 p. 14) Uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie (Algemeen Ambtsbericht Eritrea van april 2013) blijkt evenwel dat “er in Eritrea geen substantiële samenhangende groep meer bestaat van sprekers die het Amhaars als eerste taal gebruikt”. Uw uitleg over hoe uw vader en tante het Amhaars dan wel beheersten, is weinig overtuigend. U haalde aan dat uw familie afkomstig is van Mendefera en dat uw vader, moeder en tante later naar Asseb verhuisd waren. (np0 p. 11) Ze waren daar opgegroeid en daarom zou het gemakkelijker zijn voor hen om in het Amhaars te praten. Met opgroeien bedoelde u echter dat ze pas naar Asseb verhuisd zijn toen ze gingen studeren, u kon niet zeggen hoe oud ze te toen waren. (np0 p. 14) Zelf al zou Amhaars de voertaal zijn van Asseb, wat geenszins het geval is, kan niet ingezien worden waarom uw vader en tante, hoewel ze in het Tigrinya opgroeiden en pas naar Asseb verhuisden toen ze gingen studeren, met u thuis in het Amhaars zouden

communiceren. Uw kan zodoende geen afdoende verklaring bieden voor uw gebrek aan kennis van het Tigrinya. Het feit dat u amper Tigrinya beheerst en beweert thuis Amhaars te hebben gehoord, zet uw beweerde afkomst uit Asseb en Eritrese nationaliteit op losse schroeven."

Door louter te volharden in haar verklaringen brengt verzoekster geen dienstige argumenten bij die voorgaande concrete motieven kunnen ombuigen. Verzoekster biedt met haar betoog dat zij sinds haar jeugd geen Tigrinya meer heeft gesproken, zich er weinig van herinnert en in Ethiopië steeds Amhaars heeft gesproken, nog steeds geen verklaring voor de bevinding dat de voertaal bij haar thuis in Eritrea Amhaars was, hetgeen weinig overtuigend is gelet op de Eritrese afkomst van de familie en de toegevoegde landeninformatie.

De Raad dient hierbij nog aan te stippen dat verzoekster geen consistente verklaringen aflegt over de rol die haar Eritrese afkomst speelde in Ethiopië toen haar tante er nog met haar verbleef. Zo geeft verzoekster in het verzoekschrift aan dat haar tante geen Tigrinya sprak met haar zodat zij niet als Eritreeërs werden beschouwd en problemen konden vermeden worden. Verzoekster gaf daarentegen op het CGVS aan dat haar tante soms wel woorden sprak in het Tigrinya, haar vertelde over de Eritrese cultuur en geschiedenis waarbij ze tevens aangaf dat de familie bij wie ze inwoonden afwist van hun Eritrese afkomst (persoonlijk onderhoud, p. 14-15, p. 8-9). In deze omstandigheden kan verzoekster dan ook niet overtuigen dat haar tante thuis in Ethiopië geen Tigrinya met haar sprak om hun Eritrese afkomst te verbergen.

Bovendien moet opgemerkt worden dat evenmin geloof kan gehecht worden aan verzoeksters verblijf in Ethiopië als Eritrese zonder verblijfsdocumenten.

In dit verband wordt in de eerste plaats gewezen op de weinig doorleefde en onaannemelijke verklaringen als Eritrese zonder verblijfsdocumenten in Ethiopië. In de bestreden beslissing wordt pertinent gemotiveerd:

"U bleek geen enkele moeite te hebben gedaan om uw verblijf als Eritrees vluchteling in Ethiopië te legaliseren of kennis te hebben van de mogelijkheden. Voor iemand die sinds de leeftijd van vier jaar haar hele leven in Ethiopië heeft gewoond, is het niet alleen weinig overtuigend dat u nooit enige vorm van identiteitskaart of verblijfskaart zou hebben gehad, het is daarenboven ronduit verbazend dat u nooit enige poging zou hebben ondernomen documenten te bekomen ter regularisatie van uw verblijf of om u zelfs maar enigszins te informeren over de mogelijkheden hiertoe. Zo verklaarde u nooit enige Eritrese identiteitsdocumenten te hebben gehad, noch enige Ethiopische documenten. (npo p. 4) Gevraagd wat de mogelijkheden zijn voor Eritreeërs die in Ethiopië wonen, gaf u initieel aan dat ze enkel illegaal kunnen leven en dat ze geen documenten hebben. (npo p. 17) U gevraagd of u ooit stappen hebt ondernomen om zich als Eritrese vluchteling te laten registreren, antwoordde u ontkennend. U was niet op de hoogte van de mogelijkheden, had er geen diepe kennis over en wist niet waar Eritreeërs asiel aanvragen. U vond het niet belangrijk of nuttig om geregistreerd te zijn of een identiteitskaart te hebben en u heeft hier nooit over nagedacht. (npo p. 18) Uit uw vage en onsamenhangende verklaringen blijkt allerm minst dat u op de hoogte bent van de bestaande procedures om als Eritreeër in Ethiopië een verblijfsvergunning te bekomen, noch lijkt u op de hoogte van de mogelijkheden daartoe. Dit is echter opmerkelijk, aangezien u in Ethiopië steeds samenwoonde met een Ethiopische familie die u hierbij zou kunnen bijstaan, zeker wanneer u niet werd toegelaten om naar de achtste graad over te gaan omdat u niet over de nodige documenten beschikte en gezien W. er klaarblijkelijk wel in was geslaagd om met de directeur te regelen dat u zonder verblijfsdocumenten tot het zevende jaar naar school kon gaan. (npo p. 20) Daarenboven verklaarde u dat er bij u in de buurt veel andere Eritreeërs woonden en gaf u aan dat uw tante contact had met hen. (npo p. 5, 6, 16) In dat opzicht is het bevreemdend dat jullie niet op de hoogte zouden zijn geweest van de mogelijkheden voor Eritrese vluchtelingen en uw tante evenmin over Ethiopische documenten beschikte. (npo p. 4)

Hoewel het niet ontkend wordt dat er bepaalde obstakels kunnen zijn voor personen, in het bijzonder ongeschoolde personen, om documenten te bekomen, zoals bijvoorbeeld sommige ambtenaren die smeergeld vragen, blijkt uit de beschikbare landeninformatie wel degelijk dat het mogelijk is voor Eritreeërs om verblijfsdocumenten te bekomen. Zo blijkt immers dat in 2003 en 2004 – en dus kort na uw beweerde aankomst in Ethiopië – de Ethiopische autoriteiten nieuwe regels uitvaardigden over de nationaliteitswetgeving en over het statuut van burgers van Eritrese origine in Ethiopië, waarin werd bepaald dat inwoners van Ethiopië met de Eritrese nationaliteit, een permanente verblijfsvergunning kunnen krijgen. Daarnaast hebben ze ook het recht om te werken, mogen ze eigendommen bezitten, en kunnen ze gebruik maken van de sociale diensten. Verder blijkt dat het wettelijke statuut van Eritreeërs in Ethiopië beter is dan dat van andere buitenlanders, en dat Eritrese vluchtelingen er beter behandeld zouden worden dan vluchtelingen uit andere landen. Om verblijfsdocumenten te bekomen, moeten ze zich net als alle andere buitenlanders laten registreren bij de autoriteiten. Voor 1998, konden Eritrese burgers een identiteitskaart aanvragen bij de lokale kebele (nu woreda). Hierna konden ze voor

Ethiopische documenten terecht bij de Immigratie autoriteiten. Een speciaal comité bij het Immigratie bureau is bevoegd om de verblijfsvergunningen af te leveren (zie blauwe map administratief dossier – COI Focus: Situatie van Eritreeërs in Ethiopië; COI Report – Ethiopia: Documents and citizenship) Deze informatie indachtig, valt het dan ook niet te begrijpen hoe het mogelijk zou zijn dat u als Eritrese in Ethiopië, die gedurende zeventien jaren in Debrezeit heeft gewoond, nooit beschikt zou hebben over enig verblijfsdocument, noch enige poging zou ondernomen hebben hiertoe. Gewezen op deze informatie, antwoordde u louter dat dit misschien na de regeringswissel was in 2019, maar niet ervoor. (npo p. 27) Dit klopt echter niet.”

Verzoekster kan met haar blote bewering dat zij een keer heeft geprobeerd om documenten te verkrijgen in het kader van een schoolexamen doch dit onmogelijk is gebleken, geen afbreuk doen aan de vaststelling dat het ondanks eventuele obstakels wel mogelijk is voor Eritreeërs om verblijfsdocumenten te bekomen zoals blijkt uit de toegevoegde landeninformatie. Verzoekster toont immers niet aan dat zij heeft getracht documenten te bekomen door zich ofwel als Eritrese vluchteling te laten registreren of door beroep te doen op de immigratiediensten (cf. administratief dossier, blauwe map met landeninformatie, COI “Ethiopia – Documents and citizenship” van november 2018, p. 14-15).

Het komt de Raad weinig aannemelijk over dat verzoekster niet op de hoogte zou zijn geweest van de mogelijkheden voor Eritrese vluchtelingen in Ethiopië en dat zij als Eritrese in Ethiopië, die gedurende zeventien jaren in Debrezeit heeft gewoond, gelet op de beschikbare informatie, niet kon beschikken over enig verblijfsdocument.

Waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat verzoekster geen stappen heeft ondernomen om documenten te verkrijgen in Ethiopië omdat zij haar afkomst verborgen wilde houden kan de Raad wijzen op volgende motivering in de bestreden beslissing:

“Wat betreft uw dagdagelijkse leven als Eritreeër met illegaal verblijf in Ethiopië moet er op worden gewezen dat u geen doorleefde verklaringen aflegde en zichzelf bij wijlen tegensprak. Zo gaf u aan dat u en uw tante zich verborgen in Ethiopië en jullie zich niet toonden aan de Ethiopiërs omdat er problemen waren tussen Ethiopiërs en Eritreeërs. (npo p. 4) U zei dat als je naar buiten gaat, de Eritreeërs gedwongen werden om het land te verlaten of werden gearresteerd. (npo p. 12) Deze bewering is op zich reeds twijfelachtig daar bronnen unaniem zijn dat er geen gedwongen deportaties van Ethiopië naar Eritrea meer plaatsvonden na 2002. Anderzijds zei u ook dat in uw dorp iedereen van elkaar weet tot welke etnische groep of land je behoort en dat iedereen informatie deelt met elkaar. (npo p. 16) U gaf ook aan dat u zelf eigenlijk geen verborgen leven leidde, u had als kind nooit problemen en u kon gewoon naar school gaan. Het was uw tante die niet naar buiten kon gaan, niet kon werken om niet geïdentificeerd te worden als Eritreeër. (npo p. 17) Uw verklaringen zijn weinig overtuigend. Enerzijds beweerde u initieel een geïsoleerd leven te leiden, anderzijds gaf u toe geen problemen te hebben gekend als kind en naar school te gaan. Uw tante zou amper buiten komen, maar ze zou wel contact hebben met Eritreeërs in de buurt en hen bezoeken en daarenboven wist iedereen in de buurt wie van waar afkomstig is. (npo p. 16)”. Verzoekster laat deze concrete motieven ongemoeid zodat hieraan geen afbreuk wordt gedaan.

De commissaris-generaal oordeelt gelet op voorgaande vaststellingen met reden dat verzoeksters frappante onwetendheid betreffende de mogelijkheid om als Eritreeër volledig legaal in Ethiopië te verblijven, en haar passieve houding en complete desinteresse in het proberen bekomen van verblijfsdocumenten en het gebrek aan doorleefde verklaringen over haar leven als illegale Eritrese, ernstig en fundamenteel afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van haar verklaring de Eritrese nationaliteit te hebben en gedurende 17 jaren illegaal als Eritreeër in Ethiopië te hebben verbleven.

Hierbij wordt er in de bestreden beslissing daarenboven op gewezen dat het voorgaande sterk in contrast staat met dingen die verzoekster wél wist:

“Doorheen het persoonlijk onderhoud bleek dat u over een bepaalde kennis over Eritrea beschikt. Zo kon u Asseb zonder moeite plaatsen in het zuidelijke rode zee gebied. U noemde ook de noordelijke rode zee gebied. (npo p. 6) Gevraagd of de regio zuidelijke zee gebied nog in kleinere regio's onderverdeeld kan worden, waarmee subzoba's bedoeld wordt, antwoordde u dat er drie buurten zijn in Asseb. (npo p. 7) Even later kon u ze alle drie noemen: campo Soedan, Asseb Kebir en Asseb Sekir. (npo p. 7, 8) U wist dat een zoba een regio is en dat er zes in totaal zijn in Eritrea. U kon er vijf opnoemen, u hoorde van de zes zoba's van uw tante. U plaatste Gash Barka evenwel foutief naast het zuidelijke rode zeegebied, uw tante zou u gezegd hebben dat ze naast elkaar liggen. (npo p. 7) U had kennis van de Eritrese keuken en kon iets vertellen over de onafhankelijkheidsstrijd. U noemde een aantal feestdagen en wanneer deze gevierd worden (npo p. 14, 15) U wist dat Asmara de hoofdstad van Eritrea is en dat Aferwerki de president is. (npo p. 17, 21) U noemde Idris en Weldeab Waldemare die streden voor de onafhankelijkheid. (npo p. 21) U weet dat nakfa de nationale munteenheid is en noemde zeven van de etnische groepen, u wist dat het er negen zijn in totaal. (npo p. 22) U gaf aan dat u uw tante als kind vragen stelde over Eritrea en ze

vertelde u over de geschiedenis, cultuur, traditionele keuken en over dansen. Al deze dingen bespraken jullie toen jullie nog samen woonden, dus tot uw acht jaar. (np0 p. 7)

Er kunnen vragen gesteld worden bij hoe u deze kennis vergaarde. U woonde tot 2006 samen met uw tante, u was toen acht jaar. Het is opvallend dat u van zo een jonge leeftijd bepaalde details zou onthouden en dat uw tante u dingen zou vertellen over de onafhankelijkheidsstrijd, details zou geven over zoba's of over drie wijken in Asseb en de negen etnische groepen. Dit betreffen in te studeren algemene feiten en weetjes over Eritrea, maar ze hebben verder geen betrekking op u persoonlijk of uw persoonlijke band met Eritrea. In die context is het overigens opvallend dat u niets meer hoorde van uw vader en dat uw tante er ook niet in geslaagd zou zijn om via familieleden nog iets van hem te weten te komen. (np0 p. 11) Nadat uw tante Ethiopië verliet in 2006, had u nooit meer de kans om dingen te weten te komen over Eritrea. U had geen toegang tot internet om dingen op te zoeken en ook via Eritreeërs in de buurt hoorde u niets. (np0 p. 21) U heeft wel nog bepaalde dingen gehoord van Eritreeërs in België en u deed opzoekingswerk over Eritrea in Roemenië. (np0 p. 13, 18, 22) U slaagde er zodoende in om op het persoonlijk onderhoud best wel wat details te geven over uw beweerd land van herkomst. Het kan dan ook verbazen dat u naast die kennis over Eritrea en ondanks uw opzoekingswerk en contact met andere Eritreeërs, amper iets wist over hoe Eritrese vluchtelingen leven en wonen in Ethiopië, welke mogelijkheden er zijn om zich te registreren e.d. Er kan van u verwacht worden dat u zeer doorleefd en uitgebreid zou kunnen vertellen over het leven van Eritreeërs in Ethiopië aangezien u er zelf zo gedurende zeventien jaar hebt gewoond en het dus gaat over uw eigen leefwereld en ervaringen. Dat u daar in gebreke bleef, weegt niet op tegen de kennis die u wel had over Eritrea."

Verzoekster brengt geenszins dienstige en concrete argumenten bij die een ander licht kunnen werpen op de bovenvermelde motieven.

Wat betreft verzoeksters bewering pinkstergelovige te zijn moet nog opgemerkt worden dat het al dan niet behoren tot deze geloofsgemeenschap verzoeksters beweerd nationaliteit noch kan bevestigen, noch weerleggen. De commissaris-generaal oordeelt in dit verband met reden dat de pinksterbeweging in verschillende landen voorkomt en niet is beperkt tot Eritrea en Ethiopië. In het midden gelaten of verzoekster effectief pinkstergelovige is, verandert dit gegeven ook volgens de Raad niets aan de reeds gedane vaststellingen over haar beweerd herkomst. Nu geenszins kan vastgesteld worden dat verzoekster daadwerkelijk afkomstig is uit Eritrea, kan verzoekster ook niet gevolgd worden in haar bewering dat dit element, namelijk het pinkstergeloof, de reden voor de vlucht uit Eritrea bevestigt. Het betoog in het verzoekschrift aangaande de door verzoekster verstrekte informatie over het pinkstergeloof kan het voorgaande niet in een ander daglicht plaatsen.

Nu verzoeksters verklaringen omtrent haar profiel als Eritreeër die gedurende zeventien jaar illegaal in Ethiopië verbleef ongeloofwaardig blijken, kunnen deze ook niet beschouwd worden als een afdoende reden voor het niet neerleggen van enig document dat verzoeksters identiteit en nationaliteit zou kunnen aantonen. Bijgevolg kan terecht vermoed worden dat verzoekster essentiële documenten achterhoudt voor het CGVS teneinde haar werkelijke nationaliteit en/of werkelijke verblijfssituatie in Ethiopië te verbergen.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen heeft verzoekster niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit Eritrea of als Eritrese vluchteling in Ethiopië te hebben gewoond. Gelet op de ongeloofwaardigheid van de beweerd Eritrese nationaliteit kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan haar vluchtrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is.

Daar verzoekster heeft nagelaten haar beweerd Eritrese nationaliteit en verblijfssituatie in Ethiopië aannemelijk te maken, dit in weerwil van de plicht tot medewerking, wordt in de bestreden beslissing met reden opgemerkt dat het CGVS door verzoeksters gebrekkige medewerking op dit punt in het ongewisse verkeert over onder welke omstandigheden, en om welke redenen zij werkelijk Ethiopië verlaten heeft. De commissaris-generaal kan bijgetreden worden in zijn conclusie dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij daadwerkelijk nood heeft aan internationale bescherming door bewust de ware toedracht aangaande haar werkelijke nationaliteit en werkelijke verblijfssituatie in Ethiopië, dat de kern van haar asielerelaas raakt, te verzwijgen.

2.3.4.3. De Raad wijst nog bijkomend op volgende vaststellingen in de bestreden beslissing:

"Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u uw asielprocedure in Roemenië niet opvolgde en uw verzoek tot internationale bescherming in België laattijdig werd ingediend. U verklaarde Ethiopië te hebben verlaten in juni 2019 en via Dubai naar Roemenië te zijn gereisd (Verklaringen Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), rubriek 32). Volgens de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (Eurodac Search Result) werd er op 8 april 2021 in Roemenië in uw hoofde een verzoek om internationale

bescherming geregistreerd. U verklaarde echter zowel in de Verklaringen DVZ als op het persoonlijke onderhoud geen verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend in Roemenië, maar dat slechts uw vingerafdrukken werden genomen. Nochtans blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (Eurodac Search Result), dat u weldegelijk een verzoek om internationale bescherming hebt ingediend in Roemenië.

In België kwam u aan in juni 2021. Echter, u diende slechts een verzoek tot internationale bescherming in op 4 april 2022 (zie administratief dossier). Wanneer u door de protection officer gevraagd werd waarom u in België zo lang hebt gewacht vooraleer u een verzoek om internationale bescherming indiende, verklaarde u het volgende: Ja de reden dat ik geen asiel vroeg, ik probeerde de grens naar VK over te steken maar ik slaagde er niet in en ook ik kreeg info van sommige mensen dat asiel zoeken in BE heel moeilijk is. Ze zouden me geen status geven, ik zou geweigerd worden. (...) Buiten dat ik foute info kreeg, was mijn doel om de grens over te steken, ik heb mijn vriendje daar. (npo p. 3, 4) Het feit dat u de asielpcedure in Roemenië niet opvolgde, daarbij zelfs ontkent dat u er een verzoek om internationale bescherming indiende, en vervolgens in België ruim tien maanden na uw aankomst een verzoek tot internationale bescherming indiende, relativeert danig uw vrees voor vervolging. Immers kan van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze worden verwacht dat hij meteen na aankomst in een veilig land op zoek gaat naar internationale bescherming, en ernstige inspanning onderneemt om deze te bekomen. Uit uw handelswijze blijkt aldus geen dwingende nood aan bescherming."

Verzoekster stelt dat zij niet wist dat zij in Roemenië bescherming had aangevraagd en betoogt dat er slechts sprake is van een misverstand en dat zij de Belgische instanties niet heeft willen misleiden. Ze wijst er tevens op dat zij in België geen bescherming heeft gevraagd omdat zij haar partner in Engeland wilt vervoegen. Daargelaten of verzoekster niet zou geweten hebben een beschermingsverzoek te hebben ingediend in Roemenië, moet de Raad erop wijzen dat het gegeven dat verzoekster geen verzoek wenste in te dienen in Roemenië en België omwille van het gezinsleven in Engeland moeilijk te rijmen valt met een gegronde, ernstige, daadwerkelijke vrees voor vervolging in het voorgehouden land van herkomst. Van iemand die beweert nood te hebben aan internationale bescherming kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat deze die dwingende nood, die dringender dient ingeschat te worden dan een gezinsleven, uitspreekt wanneer hij daar de kans toe heeft.

2.3.4.4. Verzoekster wijst erop dat zij lijdt aan astma en wordt ondersteund door de psychologische dienst. Waar verzoekster meent dat deze "kwetsbaarheid" mee in aanmerking dient genomen te worden, dient opgemerkt te worden dat verzoekster nalaat in concreto aan te tonen dat, waar of op welke wijze haar medische problemen haar verklaringen en de bestreden beslissing zouden hebben beïnvloed. Verzoekster laat na concreet uiteen te zetten op welke wijze haar astma en psychologische opvolging - waarbij in het bijgevoegd attest van opvolging geen diagnose wordt gesteld aangaande haar voorgehouden psychologische problematiek doch enkel stress door de vasthouding wordt vermeld en wordt aangegeven dat verzoekster verklaarde angstig te zijn en slaap- en eetproblemen te hebben - een ander licht zouden werpen op de motivering van de bestreden beslissing inzake het gebrek aan bewijs en aannemelijkheid inzake haar voorgehouden afkomst en verblijfssituatie, dan wel een vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève zouden uitmaken.

Bovendien blijkt nergens uit het administratief dossier en het neergelegd psychologisch rapport dat verzoekster niet in staat zou zijn (geweest) tot het op een normale wijze ondergaan van een persoonlijk onderhoud of tot het afleggen van geloofwaardige, coherente en gedetailleerde verklaringen. Voorts formuleerde verzoekster geen bezwaar tegen het plaatsvinden van het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal – dit in bijzijn van haar advocate, blijkt uit de notities dat dit onderhoud op normale wijze is geschied en kunnen hieruit geen problemen worden afgeleid.

Ten slotte kan nog opgemerkt worden dat medische problemen op zich geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. zoals het Hof van Justitie overigens reeds duidelijk oordeelde in de zaak M'bodj (HvJ 18 december 2014 (GK), M'bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40).

Verzoekster dient zich voor wat betreft de beoordeling van deze medische elementen desgevallend te richten tot de hiertoe geëigende procedure, namelijk een aanvraag machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

2.3.4.5. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoeksters vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen wat voorafgaat kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in vluchtelingenrechtelijke zin en dient te worden besloten dat zij niet voldoet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Evenmin bestaan er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat zij een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Gelet op het feit dat verzoekster de door haar beweerde Eritrese nationaliteit niet aantoont, maakt zij evenmin aannemelijk dat de afweging van het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet dient te gebeuren ten opzichte van de situatie in Eritrea.

Immers voor de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus, met betrekking tot de vraag of zij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan een verwijzing naar een voorgehouden, maar niet aangetoonde, nationaliteit niet volstaan.

De Raad benadrukt dat het in de eerste plaats aan verzoekster is om tijdens de procedure haar ware identiteit, nationaliteit en land van herkomst aannemelijk te maken. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekster hierin faalt.

Het komt de Raad niet toe om over de verblijfplaats van verzoekster voor haar komst naar België te speculeren, noch of zij afkomstig is uit een regio waar geen risico aanwezig is in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. De Raad kan enkel besluiten dat verzoekster zelf meent dat er in haar werkelijke land van herkomst geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat zij bij een terugkeer naar dit land een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het voorgaande wordt een nood aan bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet aangetoond.

2.3.6. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekster niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.8. Inzake de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM, moet worden vastgesteld dat in casu het onderzoek wordt beperkt naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad doet in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een verwijderingsmaatregel. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is dan ook niet aan de orde.

2.3.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster uitvoerig door het Commissariaat-generaal werd gehoord. Tijdens haar persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocate, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Amhaars machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.3.10. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juni tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. H. CALIKOGLU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

H. CALIKOGLU